

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 stycznia 2021r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w K. od 1 lutego 2021r. wstrzymał wypłatę emerytury wojskowej C. D., albowiem pismem z dnia 8 stycznia 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował, iż decyzją z dnia 30 grudnia 2020r. podjął wypłatę zawieszanej emerytury zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 7 września 2020r., sygn. akt IV U 722/20.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej uchylenia oraz orzeczenia obowiązku wypłaty przez Wojskowe Biura Emerytalne przysługującego mu świadczenia emerytalnego z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, a także zasądzenia od organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, powołując się na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 7 maja 2021r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, iż C. D. ma prawo do emerytury wojskowej i zobowiązał Dyrektora Wojskowego Zakładu Emerytalnego w K. do podjęcia wypłaty tej emerytury począwszy od 1 lutego 2021r.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż ubezpieczony urodził się (...)

W okresie od 18 września 1968r. do 31 października 1992r. pełnił zawodową służbę wojskową w Wojsku Polskim. Decyzją z 14 października 1993r. Wojskowe Biuro Emerytalne w K. przyznało mu prawo do emerytury wojskowej, począwszy od 1 listopada 1993r. Do ustalenia wysokości świadczenia uwzględniono 67% podstawy wymiaru oraz 15% podwyższenia podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa w związku ze służbą. Wobec tego, że przepisy ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin nie dawały możliwości przekroczenia 75% podstawy wymiaru, organ przyjął maksymalną wartość 75% podstawy wymiaru i obliczył wysokość świadczenia, która ostatecznie wyniosła 6.805,20 zł miesięcznie.

Sąd I instancji podał także, w okresie od 1 grudnia 1992r. do 30 kwietnia 1993r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Oddział w M. w charakterze specjalisty

w wymiarze 1/2 etatu. Następnie od 1 maja 1993r. do 31 sierpnia 1994r. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Oddział w B. jako kierownik zespołu kredytów.

W okresie od 28 stycznia 1997r. do 31 stycznia 1999r. był zatrudniony w wymiarze 1/3 etatu w Przedsiębiorstwie (...) w P. w na stanowisku kierownika Biura Windykacji i Obsługi Prawnej. Kolejno od 16 sierpnia 1999r. do 31 grudnia 2004r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w C., od 1 czerwca 2006r. do 28 lutego 2011r. - w (...) Sp. z o.o. w K..

W dniu 11 marca 2011r. ubezpieczony wniósł do Wojskowego Biura Emerytalnego

w K. o zaliczenie do wysługi emerytalnej zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) Sp. z o.o. w okresie od 1 czerwca 2006r. do 28 lutego 2011r. Wobec wypłacania emerytury wojskowej w maksymalnej wysokości 75% podstawy wymiaru świadczenia, doliczenie powyższego okresu zatrudnienia i uwzględnienie uzyskanych wówczas zarobków nie wpłynęło na wzrost otrzymywanej przez niego emerytury.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika nadto, iż w dniu 19 marca 2020r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. wniosek o emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Decyzją z 28 kwietnia 2020r. organ rentowy dokonał ustalenia kapitału początkowego ubezpieczonego, który na dzień 1 stycznia 1999r. wyniósł 24.183,39 zł i został ustalony w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. z lat 1989-1998. Wskaźnik wysokości podstawy

wymiaru kapitału początkowego wyniósł 36,05%. Organ ustalił również okres składkowy w wymiarze 3 lat, 7 miesięcy i 21 dni oraz okresy nieskładkowe w łącznym wymiarze 15 dni, decyzją z dnia 29 kwietnia 2020r. przyznając emeryturę, poczynając od 1 marca 2020r. i zawieszając jej wypłatę z uwagi

na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia. Wyrokiem z 7 września 2020r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie w sprawie sygn. akt IV U 722/20 zmienił powyższą decyzję

i podjął wypłatę emerytury od 1 marca 2020r., w uzasadnieniu wskazując, iż ubezpieczonemu przysługuje prawo do otrzymywania w zbiegu świadczenia emerytalnego wojskowego oraz emerytury wypracowanej z powszechnego systemu emerytalnego.

W oparciu o powyższy wyrok decyzją z 29 stycznia 2021r. Wojskowe Biuro Emerytalne wydało zaskarżoną decyzję.

Uwzględniając przedstawione ustalenia Sąd I instancji uznał, iż odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazał, iż zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2021r. poz. 291) - dalej jako ustawa emerytalna, świadczenia na warunkach i w wysokości określonej w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

W myśl art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem

art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem

do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Sąd Okręgowy zaznaczył, iż bezspornym jest, że ubezpieczonemu przyznano prawo do emerytury wojskowej od 1 listopada 1993r., a jednocześnie - z uwagi na podjęcie zatrudnienia po przejściu na emeryturę wojskową - nabył prawo do emerytury z systemu powszechnego. Na mocy zaskarżonej decyzji Wojskowe Biuro Emerytalne wstrzymało wypłatę emerytury wojskowej z uwagi na pobieranie przez odwołującego emerytury powszechnej, a więc zbieg świadczeń przy możliwości pobierania tylko jednego z nich.

Cytowane przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowią, że w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych odrębnych w przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego tzw. służb mundurowych wymienionych w art. 95 ust. 2 tej ustawy, wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Możliwość nabycia obu rodzajów świadczeń, tj. przewidzianych w różnych systemach zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego

w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13). Co do zasady w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

Jednocześnie Sąd I instancji podkreślił, iż interpretację regulacji dotyczących prawa do pobierania dwóch świadczeń przedstawił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. (I UK 426/17), w którym analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Najwyższy zauważył, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania "cywilnej" wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby - przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75%

(art. 18 ust. 1) - "cywilne" okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego "cywilnego" okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze i znajduje się w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. - jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu

o wojskowy staż emerytalny. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej - jak wskazał Sąd Najwyższy - wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., jest brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu "cywilnego" stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r. W konkluzji powyższego wyводу Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie "emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia

10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc

z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że wspomniany wyżej "brak możliwości" nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019r., I UK 426/17, LEX nr 2610283).

Zdaniem Sądu Okręgowego, przyjęta przez Sąd Najwyższy interpretacja art. 95 ust. 1

i 2 ustawy emerytalnej w zakresie sformułowania "emerytura wojskowa lub policyjna obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia

1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" ma niewątpliwie zastosowanie

w niniejszej sprawie, ponieważ ustawa z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jednolity: Dz. U. z 2020r. poz. 586)

w art. 7 stanowi, że w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w tej ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku

lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

W sytuacji bowiem, kiedy ubezpieczony już w chwili przyznania prawa do emerytury wojskowej nie miał możliwości uwzględnienia w wymiarze tego świadczenia żadnego okresu opłacania składek poza służbą, należy potraktować go jak żołnierza podejmującego służbę po raz pierwszy po 1 stycznia 1999r. To zaś oznacza, że ma prawo do pobierania świadczeń

z dwóch systemów zabezpieczenia, co mając na względzie na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd I instancji zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do wypłaty emerytury wojskowej od 1 lutego 2021r.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł organ rentowy, zaskarżając wyrok w całości.

Powołując się na zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art 95 ust 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020r. poz. 586), poprzez niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do wypłaty emerytury wojskowej, pomimo faktu, że podjęto wypłatę emerytury ze stażu cywilnego - skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji i oddalenie odwołania w całości, zawieszenie postępowania do czasu rozpatrzenia Interpelacji nr 23110 do ministra obrony narodowej, ministra rodziny i polityki społecznej, ministra spraw wewnętrznych i administracji, ministra sprawiedliwości w sprawie emerytur dla służb mundurowych świadczonych przez WBE MON, ZER MSWiA, BE SW i ZUS złożonej w dniu 22 kwietnia 2021r. oraz rozpoznania przez Sąd Najwyższy Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zapytania prawnego z dnia 27 kwietnia 2021r. (III UZP 5/21) oraz zasądzenie od odwołującego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym, ewentualnie domagając się przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy pozostawieniu temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniósł, iż w jego opinii zaskarżone orzeczenie jest błędne i jako takie nie powinno się ostać.

Na wstępie przypomniał, iż założeniem systemowym przyświecającym ustawodawcy jest ogólna zasada realizacji jedynie jednego świadczenia z ubezpieczenia społecznego (art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Wskazał także, iż wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17) na który powołuje się Sąd I instancji w uzasadnieniu spornego wyroku ma charakter kasatoryjny, a nie reformatoryjny, czyli nie ma mocy zasady prawnej. Do chwili wniesienia niniejszej apelacji obowiązujące przepisy nie zostały zmienione przez ustawodawcę.

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy, w tym przebieg kariery zawodowej odwołującego jest bezsporny.

Apelujący przypomniał nadto, iż zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jednolity: Dz. U. z 2020r. poz. 586) w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Jednocześnie ustawa z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS określa w art. 95 ust. 1, że w przypadku zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się tylko jedno z tych świadczeń - wyższe lub też wybrane przez zainteresowanego. Zgodnie z ust. 2 tego samego przepisu zasadę wypłaty jednego świadczenia stosuje się również w

razie zbiegu prawa do emerytury lub renty z FUS z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariusz enumeratywnie wymienionych służb, jednakże z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Organ rentowy zwrócił również uwagę, iż zgodnie z art. 40 ust. 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2000r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. nr 122, poz 1313) od dnia 1 stycznia 2001r. przepisów art. 40 ust. 1, 2 i 3 dotyczących zmniejszenia emerytur z tytułu osiągnięcia przychodów nie stosuje się w stosunku do osób, których emerytura stanowi 75% podstawy wymiaru bez uwzględnienia podwyższenia emerytury z tytułu inwalidztwa w związku ze służbą wojskową. W związku z powyższym wniosek ubezpieczonego o doliczenie zatrudnienia do wysługi emerytalnej został złożony w określonym celu, aby pobrać emeryturę w pełnej wysokości bez zmniejszeń z tytułu osiągnięcia przychodów. W przypadku nie złożenia przez ubezpieczonego powyższego wniosku jego emerytura do zakończenia działalności zawodowej podlegałaby zmniejszeniu z tytułu osiągniętych przychodów.

Stwierdził także, iż ubezpieczony skorzystał z cywilnego stażu emerytalnego, bowiem organ emerytalny, uwzględniając złożone wnioski, ustalił wysługę emerytalną (procentowy wymiar świadczenia).

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasłużyła na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jednolity: Dz. U. z 2020r. poz. 586) w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Podobne uregulowanie przewiduje także ustawa z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2021r., poz. 291 ze zm.), której art. 95 ust. 1 stanowi, iż w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 (a więc m.in. żołnierzy zawodowych), z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego,

Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, iż w wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. (I UK 426/17, OSNP 2019 nr 9, poz. 114) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, zgodnie z którym

o zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej, (art. 95

ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 1076), podkreślając, iż nie wszyscy żołnierze, który pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania "cywilnej" wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3 powołanej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4 tej samej ustawy), aby - przy splaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1 powyższej ustawy) - "cywilne" okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumentowania żadnego "cywilnego" okresu ubezpieczenia

w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4). W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. - jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny.

Nie sposób jednak pominąć, iż z uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021r. (III UZP 7/21) wynika, iż ubezpieczonemu, który pozostawał

w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 1 stycznia 1999r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin).

W okolicznościach faktycznych rozpatrywanej sprawy poza sporem pozostaje, iż

z tytułu zawodowej służby wojskowej C. D. poczynając od 1 listopada 1993r. jest uprawniony do emerytury przyznanej na podstawie wspomnianej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, której wysokość została ustalona

w maksymalnej kwocie wynoszącej 75% podstawy jej wymiaru.

Faktem jest także, iż po nabyciu uprawnień do emerytury wojskowej ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, zaś poczynając od 1 marca 2020r., decyzją z dnia 29 kwietnia 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. przyznał mu prawo do emerytury, zawieszając wypłatę świadczenia, z uwagi na jej zbieg z prawem do emerytury wojskowej.

Na skutek odwołania C. D., Sąd Okręgowy w Częstochowie prawomocnym wyrokiem z dnia 7 września 2020r. w sprawie sygn. akt IV U 722/20 zmienił powyższą decyzję i podjął ubezpieczonemu wypłatę emerytury od 1 marca 2020r.

Wykonując wyrok Sądu Okręgowego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w C. decyzją z dnia 30 grudnia 2020r. podjął od 1 marca 2020r., tj. od daty określonej w wyroku, wypłatę emerytury ubezpieczonego, wypłacając stosowne wyrównanie za okres od 1 marca 2020r. do 31 grudnia 2020r.

Przypomnieć należy, iż po myśli art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Co równie istotne, już po wydaniu powyższego wyroku, zarówno w piśmie z dnia 7 stycznia 2021r., jak i z dnia 19 stycznia 2021r. - na jego wniosek - poinformował Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w K., iż w związku z regułą wyrażoną w art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, ponieważ emerytura wojskowa wypłacana przez ten organ jest kilkakrotnie wyższa od emerytury obliczonej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C., wnosi o dalsze wypłacanie emerytury wojskowej.

Ta też okoliczność, w ocenie Sądu Apelacyjnego, także przy uwzględnieniu stanowiska Sądu Najwyższego przedstawionego we wspomnianej uchwale z dnia 15 grudnia 2021r., prowadzi do oczywistego wniosku, iż jednoznaczną intencją ubezpieczonego jest dalsze pobieranie emerytury wojskowej jako świadczenia nie tylko wyższego, ale przede wszystkim wybranego przez uprawnionego, co też czyni kontrolowaną w sprawie decyzję wstrzymującą od 1 lutego 2021r. wypłatę owej emerytury oczywiście błędną.

Z przedstawionych względów Sąd Apelacyjny uznając apelację organu rentowego za bezzasadną, na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

/-/ SSA Antonina Grymel